

LIVETS REJSE

Vi har med vilje ikke taget ring på

Af Kirsten Boas

På morgenbordet - ved siden af sødmælk, rugbrød, ymer og ost - står brudebuketten i vand. Frederik Lundin, 24 år, er lige blevet gift i Trinitatis kirke. Og bruden, 21-årige Trine-Lise, kysser farvel og går på arbejde.

»Vi var overbeviste om, at vi elskede hinanden tilpas meget til at gifte os. I mit miljø, musikermiljøet, går folk fra hinanden på grund af det mindste, bare det ikke er helt rigtigt her og nu. Der er for megen skiften ud. Jeg er parat til at satse mig selv i forholdet og tage de 'konflikter, der kommer.

Og jeg er overbevist om, at lader man være at skøjte af, hver gang det brænder på, og i stedet tør blive og gå i dybden, vokser man af det. Og får energi tilbage.

Vi har snakket om at komme ud for fristelser. Og vi ved, de er der. Jeg er engang imellem på turné og vender op og ned på dag og nat. Men vi har med vilje ikke taget ring på. Det er for let at bruge den som skjold mod fristelserne. Nu må vi selv sørge for at markere afstanden til dét, der kan true vores forhold.

Dagen efter vores bryllup fejrede mine forældre i øvrigt sølvbryllup. Tankevækkende — det satte ligesom vores eget giftermål lidt i perspektiv.

Jeg er ikke troende, men det er Trine-Lise, og jeg var med på, at Trinitatis kirke var det rette sted at henlægge noget så vigtigt som et bryllup. Jeg har altid været fascineret af den ro og renhed, ja man kan godt sige: Hellige stemning, kirke-rummet har.«

Jazzen og forældrene

Frederik har god tid om dagen i lejligheden på Amager, for han arbejder om aftenen.

Som tenorsaxofonist i sit eget orkester, Frederik Lundins sextet, eller som gæst i andre orkestre på jazzsteder i København og det øvrige land. Allerede for flere år siden blev han kaldt en opgående sol på den danske jazzhimmel, og at han er ved at være nået dér op, vidner en række priser, fine koncert- og pladeanmeldelser og publikums reaktioner på.

I 1986 modtog han f.eks. JASA-prisen, der er de danske jazzanmeldere- og journalisters hæder til en dansk jazzmusiker. Han komponerer selv de fleste af sextettens numre. Nogle af dem kan høres på Copenhagen Jazz Festival 3.- 13.juli

»Utroligt nok, syntes mine forældre, jeg spillede godt. Og de lod mig så koncentrere mig om musikken, da jeg var blevet student. Min far har spillet klaver med mig herhjemme og spillet masser af jazzmusik fra sin store pladesamling, så man kan sige, at han selv har været lidt ude om det! I dag møder både mor og far troligt op, når jeg spiller i byen. Det er dejligt.

Jeg boede hjemme i Helsingør til jeg var 19. Så flyttede jeg til København sammen med to kammerater og levede af socialhjælp. Siden blev jeg militærnægter. Personligt har det ikke bekymret mig at »nasse« socialhjælp. Det gav mig jo tid til at øve mig, og efterhånden fik jeg engagementer og begyndte selv at tjene penge. Nu har jeg klaret mig i halvandet år med penge, jeg selv har tjent.

Med sjælen i behold

Jeg har svært ved at forestille mig selv som 50-årig jazzmusiker. Men jeg håber, det går med sjælen i behold. Det gælder om ikke at spille for mange kommercielle ting. Det går man til på. Og falder for fristelsen til at døve sin samvittighed med bajere og det, der er værre.

Det er et følsomt gebet. Jeg beskæftiger mig med det, jeg holder allermest af. Jeg hælder mit inderste ud til folk - som måske ikke engang hører efter, hvis de sidder og spiser laksemad - og samtidig skal jeg sørge for at være på toppen hver aften - ellers tjener jeg ikke penge. På gode aftener, hvor der er mange mennesker og hvor alle er med, går det som smurt. Som musiker er man meget afhængig af publikums medleven og respons. På dumme aftener er det nærliggende at spille dét, der engang var inderligt ment, som rygmarsrutine. Og den slags tærer.

Uden at forklejne, hvor fedt det er, når nogle fortæller mig, at jeg er god, ved jeg udmærket, hvornår de har, uret.

Drømmene og mulighederne

Jeg er bange for, at folk er ved at glemme at drømme, optaget som de er af økonomisk og social status. Det er kunstnerens opgave, at holde drømmekanalerne åbne hos folk og minde dem om alt det, som ikke kan måles og vejes - om, at der er mere mellem himmel og jord. Drømmene lukker ikke virkeligheden ude, men giver strømmende liv til den.

Min dommedagsvision handler ikke om den bratte død ved atombomben -den gider jeg ikke gå at være bange for hele tiden - men om en snigende udvikling hen i retning af et samfund med kolde, overfladiske individer, som kun finder værdi i penge og fast ejendom.

Alt går så hurtigt i dag. Hvad, der var nyt i går, er totalt passé i dag. Jeg forstår egentlig ikke, hvordan det hele har accelereret så stærkt. Mulighederne er så mange, at man næsten ikke kan vælge. Der er ingen tabuer, ingen regler- og midt i roderiet vælger mange unge at stifte hjem og få børn. Det skal man nu ikke gøre alene for at få orden i tilværelsen. Jeg har været heldig, fordi jeg ikke behøver farte så hurtigt med. Det er musikkens skyld. Jeg kan ikke løbe fra min egen musikalske udvikling. Den kræver sin tid.

Trine-Lise og jeg vil gerne have børn, men de må vente lidt. Hun er igang med en arkitektuddannelse, og vi vil gerne kunne tilbyde børnene bedre forhold, end vi lever under nu. På den anden side kan jeg ikke forestille mig, at vi ville vælge abort, hvis hun blev gravid. Vi ville sikkert finde ud af, at det alligevel var alletiders med et barn stik mod planlægningen. For der er noget forkert i, at man hele tiden siger, at lige nu er der ikke plads, råd eller tid til et barn. Hvornår er det? Hvornår er man de bedste forældre?«